

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3109210136
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3109210136.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobkyne C., proti žalovanému F., o ochranu pred diskrimináciou, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 3. júla 2020, č. k. 26C/98/2009-911 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok **z m e ň u j e** tak, že žalovanému nárok náhradu trov prvoinštančného konania **n e p r i z n á v a .**

Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. (ďalej aj W.). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60%, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 9 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a doplnení niektorých predpisov (ďalej aj antidiskriminačný zákon), § 24, § 25, § 26, § 27 zákona o vysokých školách. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že predmetom sporu po predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu zostalo ospravedlnenie žalovaného žalobkyňi, kde je žalovaný povinný ústne sa ospravedlniť žalobkyňi pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného pri jej najbližšom zvolaní v tomto znení: „Ospravedlňujem sa C.. G. I., V.. za to, že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky a že jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy a nebolo jej vyplácané osobné ohodnotenie, zároveň sa jej ospravedlňujem za to, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným tónom. Žiadam Vás týmto C.. G. I., V.. o prepáčenie.“ Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaný nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatnými zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky a tým ju diskriminoval. Za nezapisovanie do knihy dochádzky žalovaný žalobkyňu potrestal tým, že jej prestal vyplácať mzdu v období apríl - jún, august, september 2009. V konaní mal ďalej za preukázanú skutočnosť, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009 bez riadneho odôvodnenia. Keďže bola súdom konštatovaná tzv. neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv žalobkyne, dospel k záveru, že požiadavka primeraného zadosťučinenia formou ospravedlnenia je dôvodná. Spôsob, akým žalobkyňa navrhla ospravedlnenie realizovať, však neobstojí z hľadiska na presnosť formulácie žalobného petitu a jeho vykonateľnosti. Primerané morálne zadosťučinenie má

spočívať v ospravedlnení, v odvolaní difamujúceho alebo pravduskresťujúceho výroku v určitom kolektíve, v miestnej tlači eventuálne na tom istom mieste alebo v tej istej tlačovine, ktorou bol neoprávnený zásah uskutočnený. Súdna prax dovolila, že takto sledovaný cieľ, t. j. primeranosť nápravy (satisfakcie) nemôže splniť ospravedlnenie, ktoré je realizované za takých okolností, že určitá časť verejnosti sa až z ospravedlnenia samého dozvie o zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, o ktorom by inak nevedela, čo je aj prípad danej veci, keďže k diskriminácii žalobkyňa malo dochádzať v období od marca 2009 najneskôr do 04.10.2011 (kedy žalobkyňa skončil pracovný pomer u žalovaného). Z uvedeného je zrejmé, že členovia Akademickkej obce W. žalovaného a teda aj členovia Akademického senátu W. žalovaného v r. 2020 sú úplne iní ako boli v r. 2009-2011, keďže členmi Akademickkej obce a Akademického senátu W. žalovaného boli študenti zapísaní v r. 2009 až do roku 2011 na W., pričom v r. 2020 je vylúčené, aby pri 5-ročnom štúdiu u žalovaného študovali títo študenti. Taktiež súd zastával názor, že primeranosť nápravy - satisfakcie vo vzťahu k žalobkyňi nemôže zabezpečiť ospravedlnenie, o ktorom sa žalobkyňa nemá možnosť dozvedieť, keďže nie je členkou Akademickkej obce, ani Akademického senátu W. žalovaného. Čo sa týka formulácie petitu, a to požiadavky ústneho ospravedlnenia žalovaného pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. pri jej „najbližšom zvolaní“, takýto petit žaloba považoval súd prvej inštancie za nevykonateľný, pričom súd je viazaný žalobným návrhom a z dôvodu neprimeranosti formy požadovaného ospravedlnenia, súd musel takúto žalobu zamietnuť. Mal za to, že už samotné konštatovanie neoprávneného zásahu do osobnostných práv v odôvodnení rozsudku predstavuje určitú formu zadosťučinenia poškodenej osobe. Nevykonateľnosť petitu žaloby o ospravedlnenie videl súd v tom, že žalobkyňa žiada ospravedlnenie žalovaného pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného pri jej „najbližšom zvolaní“. Súdu z takejto formulácie žaloby vôbec nebolo zrejmé, od akého momentu sa má odvodiť „najbližšie zvolanie“ Akademického senátu, prípadne Akademickkej obce W. žalovaného, napr. či toto „najbližšie zvolanie“ sa má odvíjať napr. od právoplatnosti rozsudku súdu alebo sa má odvíjať od iného momentu. Taktiež súd nevykonateľnosť takéhoto petitu videl aj v tom, že podľa jeho názoru „najbližšie zvolanie“ Akademického senátu a Akademickkej obce W. žalovaného je proces, ktorým sa zabezpečuje účasť dotknutých osôb zasadnutí akademického senátu a akademickkej obce fakulty a nejde o samotné zasadnutie akademického senátu, príp. akademickkej obce fakulty, na ktorom by mohlo byť ospravedlnenie tlmočené. Za nevykonateľnú považoval súd požiadavku žalobkyne v tom smere, že sa jej má žalovaný ospravedlniť zároveň pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného, a to z toho dôvodu, že sa jedná o dva rozdielne subjekty. Podľa § 26 zákona o vysokých školách a doplnení niektorých zákonov a podľa štatútu W. žalovaného Akademický senát W. žalovaného sa skladá z volených zástupcov Akademickkej obce W. a má najmenej 11 členov, z toho najmenej jednu tretinu tvoria študenti. V zmysle rokovacieho poriadku Akademického senátu W. žalovaného, riadne zasadnutia AS W. sa konajú päťkrát za akademický rok, spravidla každé dva mesiace, okrem obdobia letných prázdnin. Podľa § 25 zákona o vysokých školách a doplnení niektorých zákonov a podľa štatútu W. žalovaného akademickú obec fakulty tvoria vysokoškolskí učitelia a výskumní pracovníci zaradení na fakulte, ktorí sú s vysokou školou v pracovnom pomere na ustanovený týždenný pracovný čas, ďalší zamestnanci zaradení na fakulte, ak tak určí štatút verejnej vysokej školy (zamestnanecká časť akademickkej obce fakulty), a študenti zapísaní na študijných programoch uskutočňovaných na fakulte (študentská časť akademickkej obce fakulty). Možnosť a ani povinnosť uskutočňovať zasadnutia Akademickkej obce W. žalovaného zo zákona č. 131/2002 Z. z. a ani zo štatútu W. žalovaného nevyplývajú. Za zvolanie riadneho zasadnutia Akademického senátu W. žalovaného v zmysle čl. 3 rokovacieho poriadku Akademického senátu W. žalovaného je zodpovedný predseda AS W. v prípade jeho neprítomnosti podpredseda za zamestnaneckú časť AS W.. Z uvedeného je zrejmý postup pri zvolávaní zasadnutí AS W. žalovaného, za ktorý postup je zodpovedný predseda AS W. a v prípade jeho neprítomnosti podpredseda za zamestnaneckú časť AS W., ktorým zo žiadneho ustanovenia zákona č. 131/2002 Z. z., štatútu W. žalovaného a ani z rokovacieho poriadku Akademického senátu W. žalovaného nevyplýva povinnosť na zasadnutia Akademického senátu W. žalovaného volať členov Akademickkej obce W. žalovaného. Z uvedeného dôvodu nie je možné vyhovieť požiadavke žalobkyne, aby sa jej žalovaný ospravedlnil pred Akademickou obcou a zároveň aj pred Akademickým senátom W. žalovaného. Ďalej súd zastával názor, že žaloba je nedôvodná aj z toho dôvodu, že text ospravedlnenia obsahuje znenie, že sa malo so žalobkyňou komunikovať v niektorých prípadoch zvýšeným tónom, ktoré konanie nebolo vo vzťahu k žalobkyňi preukázané ako diskriminačné konanie. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala ospravedlnenia od žalovaného pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255, § 256 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že v sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje zásada úspechu, teda strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov

proti neúspešnej strane. Ak však mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí a v situácii, že pomer úspechu obidvoch strán je porovnateľný, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V danom konaní si žalobkyňa uplatnila proti žalovanému šesť nárokov, a to upustenie od diskriminácie (zapisovanie do knihy dochádzky, nevyplácania osobného ohodnotenia a nevyplácania mzdy), náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €, ospravedlnenia od žalovaného a zaplata osobného príplatku. V časti o zaplata osobného príplatku bol nárok vylúčený na samostatné konanie, preto v tejto veci súd o trovách konania nerozhodoval. V časti o upustenie od diskriminácie zapisovania do knihy dochádzky a nevyplatenia osobného ohodnotenia bolo konanie zastavené pre späťvzatie žalobkyňou z dôvodu, že prestala byť zamestnankyňou žalovaného. Procesne tak zavinila zastavenie konania žalobkyňa. V časti o upustenie od diskriminácie nevyplácania mzdy bolo konanie zastavené pre späťvzatie žaloby žalobkyňou pre správanie žalovaného, ktorý jej náhradu mzdy po začatí konania doplatil. V tejto časti tak zastavenie konania procesne zavinil žalovaný. V časti o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- € a o ospravedlnenie žalovaného žalobkyňa súd žalobu zamietol a úspech mal teda žalovaný. Na základe uvedeného pri piatich nárokoch, ktoré tvoria 100 % základu, žalobkyňa bola úspešná v 20 % a žalovaný v 80 %, a to za situácie, že na nárok vylúčený na samostatné konanie súd neprihliadal. Žalovanému tak patrí po pomernom rozdelení náhrada trov konania vo výške 60 %.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a žalovaný.

3. Žalobkyňa sa podaným odvolaním domáhala zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak, že jej žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť. Podané odvolanie odôvodnila ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Dôvodila, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nesprávny, nakoľko z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že do jej osobnostných práv konaním žalovaného bolo zasiahnuté, a preto je plne oprávnená jej požiadavka, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie, a to v požadovanej forme ospravedlnenia. Dôvody, pre ktoré nie je možné jej žalobe vyhovieť tak, ako ich súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku v bodoch 23. až 26. uvádza, nie sú dané. Zadosťučinenie je dávané jej a nie terajším študentom a zamestnancom žalovaného, ktorá skutočnosť vyplýva priamo z formulácie § 13 Občianskeho zákonníka. Tvrdenie súdu, že nie je zjavné, kedy má byť konané zasadnutie akademického senátu, prípadne akademickej obce neobstoí, pretože pokiaľ navrhuje, aby sa tak stalo pri najbližšom jeho zvolaní, tak predsa má za to, že to bude prvé zasadnutie jedného aj druhého orgánu od právoplatnosti rozsudku a nie je podmienkou, aby sa konali v tom istom čase. Logicky nemohla navrhovať určitý konkrétny dátum, pretože ten predsa nie je v čase vyhlásenia rozsudku známy. Nevidí žiadny problém v tom, že ospravedlnenie požaduje od dvoch samostatných subjektov, obidvaja sú vrcholnými zástupcami žalovaného s pomerne najväčšou účasťou osôb, teda najúčinnejšie a nikto netvrdí, že by mali zasadať v jednej chvíli. Ak bol súd toho názoru, že jeden z dôvodov pre ospravedlnenie je skutočnosť, že sa s ňou malo komunikovať zvýšeným tónom, čo však nebolo preukázané ako diskriminačné konanie, to predsa neznamená, že žaloba je nedôvodná. Tu si súd podľa žalobkyne zjavne protirečí, keď v bode 23. odôvodnenia tvrdil, že požiadavka primeraného zadosťučinenia formou ospravedlnenia je dôvodná. V doplnenom odvolaní zo dňa 22.07.2020 žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd aj v prípade potvrdenia odvolaním napadnutého rozhodnutia čo do výroku vo veci samej, zmenil odvolaním napadnuté rozhodnutie čo do výroku o trovách konania tak, že žalovanému sa trovy konania na súde prvej inštancie i trovy odvolacieho konania nepriznajú. Návrh na nepriznanie trov konania žalovanému žalobkyňa odôvodnila tým, že žalovaný zbytočne predražoval náklady sporu tým, že svojím zastupovaním poveril advokátsku kanceláriu, hoci ním mohol poveriť svoju zamestnankyňu - právničku C.. W., ktorej náplňou práce právnikov na verejných vysokých školách je aj právne zastupovanie zamestnávateľa. Ďalej uviedla, že vzhľadom na sociálnu situáciu zapríčinenú najmä žalovaným tým, že s ňou k 04.10.2011 skončil pracovný pomer z organizačných dôvodov, nemala možnosť si vytvoriť finančnú rezervu na úhradu trov právneho zastúpenia v prípade jej neúspechu v spore, keďže po skončení pracovného pomeru u žalovaného až doteraz nebola zamestnaná s výnimkou krátkodobého zamestnania s takmer minimálnou mzdou na Úrade na ochranu osobných údajov v období od 15.01.2016 do 14.04.2016. Bezprostredne po skončení pracovného pomeru u žalovaného bola od októbra 2011 do marca 2012 evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie a poberala len dávky v nezamestnanosti. V hľadaní zamestnania ju vo veľkej miere obmedzoval nepriaznivý zdravotný stav sprevádzaný opakovanými práceneschopnosťami, ako aj nevyhnutnosť osobne a celodenne sa starať o chorého otca. To všetko boli okolnosti, ktoré jej bránili vytvoriť si finančnú rezervu na úhradu trov súdneho sporu so žalovaným. Ako ďalšie dôvody osobitného zreteľa, ku ktorým by mal súd pri rozhodovaní o návrhu žalobkyne na nepriznanie trov konania žalovaného prihliadať sú jej

osobné pomery, keď žije osamelo a jediným jej príjmom je starobný dôchodok. Dôvodom návrhu na nepriznanie trov konania žalovanému je aj celkový postup súdu pri rozhodovaní o žalobných návrhoch obsiahnutých v jej žalobe, ktoré boli súdom síce zamietnuté, avšak z odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie, aj druhej inštancie bolo konštatované, že žalobkyňa diskriminovaná bola. Celé konanie bolo zo strany súdu zbytočne predražované aj opakovanou nepripravenosťou na pojednávaní, nerozhodnosťou sudkyne, ako aj zbytočne sa vlečúcim riešením návrhu žalobkyne na doplatenie žalobcom nevyplateného osobného príplatku, ktorý bol napokon po vyše desiatich rokoch trvania sporu vyčlenený na samostatné konanie.

4. Žalovaný podal odvolanie proti výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h), d), f) CSP. Poukázal na skutočnosť, že pre účely rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné posudzovať najmä žalobný návrh, ktorý žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie dňa 27.02.2017. V zmysle tejto poslednej meritórnej úpravy žalobného návrhu sa žalobkyňa domáhala štyroch (nie šiestich, ako uvádza súd prvej inštancie) výrokov súdneho rozhodnutia, pričom nebola úspešná ani v jednom z uvedených výrokov žiadaného súdneho rozhodnutia. Mal za to, že ak strana sporu uplatní v žalobe niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala zaplata osobného ohodnotenia, uvedený nárok súd prvej inštancie po viac ako 8 rokoch od začatia súdneho konania vylúčil na samostatné konanie. Aj keď tento postup súdu prvej inštancie sa mu javí ako značne nehospodárny, nie je možné tvrdiť, že žalobkyňa bola v tejto časti úspešná, keď o tejto časti sa ešte len bude konať. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala ústneho ospravedlnenia, v tejto časti bol jej nárok celkom zamietnutý a žalovaný bol teda plne úspešný. Rovnako bol tak plne úspešný v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur, ktorý nárok bol v celom rozsahu súdom zamietnutý. Žalobkyňa nebola rovnako úspešná ani v časti uplatnenej náhrady trov konania. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie chybné aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, pretože žalobkyňa nemala úspech vo veci v žiadnej časti sporu, a teda súd mal v tejto časti jednoznačne postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazoval na to, že žalobkyňa niektoré nároky vzala späť a súd konanie zastavil, tak v tejto časti súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 255 CSP namiesto ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobkyňa na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 10.12.2010 zobrala späť žalobu v časti, ktorou sa domáhala, aby bola žalovanému uložená povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že jej nevypláca mzdu. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 26C/98/2009-151 zo dňa 25.10.2012 konanie zastavil, žalobkyňa teda procesne zavinila zastavenie konania. Na pojednávaní dňa 09.10.2013 žalobkyňa zobrala späť žalobu v časti, ktorou sa domáhala, aby súd žalovanému uložiť povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov vyžaduje od nej zapisovanie do knihy dochádzky. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 26C/98/2009-151 zo dňa 25.10.2012 súd konanie v tejto časti zastavil, čím žalobkyňa procesne zavinila, že konanie sa v tejto časti muselo zastaviť. Ďalej uviedol, že žalobkyňa dňa 10.10.2014 zobrala späť žalobu v časti, ktorým sa ukladá žalovanému, aby upustil od diskriminácie tým, že jej nevypláca osobné ohodnotenie. Uznesením súdu prvej inštancie č. k. 26C/98/2009-423 zo dňa 16.10.2014 bolo konanie v tejto časti zastavené, teda žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania aj v tejto časti. Poukázal na to, že žalobkyňa od podania žaloby, t. j. od 18.05.2009 trvala aj na týchto nedôvodne zastavených častiach konania, ktoré zastavenie nie je možné odôvodniť tak, ako urobil súd prvej inštancie, len s poukazom na to, že žalobkyňa od 04.10.2011 nie je zamestnankyňou žalovaného, nakoľko žalobkyňa uvedené nároky zobrala späť až po dvoch, resp. troch rokoch, teda procesne zavinila, že súd stále musel konať o týchto nárokoch, ktoré boli od počiatku nedôvodné a musel sa proti týmto nárokom kvalifikovane brániť, s čím mal samozrejme spojené trovy konania. Vyslovil názor, že súd prvej inštancie v otázke náhrady trov konania úplne chybné interpretuje § 256 ods. 1 CSP v otázke procesného zavinenia, toto chybné zamieňa s vecným predmetom sporu. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o trovách konania zmenil tak, že mu bude priznaný nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že považuje rozsudok za vecne správny a zákonný a z pohľadu vecnej správnosti aj za dostatočne a precízne odôvodnený. Mal za to, že za danej dôkaznej situácie nie je možné žalobnému petitu vyhovieť. V tomto konaní je súd viazaný formuláciou petitu žaloby, a teda rozhoduje o textácii

žiadaného ospravedlnenia žalobkyne tak, ako toto žalobkyňa navrhla a ako na ňom trvala. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že textácia preukázateľne obsahuje znenie, ktoré jednak nebolo vo vzťahu k žalobkyni preukázané ako diskriminačné konanie a jednak ukladá žalovanému povinnosti, ktoré nemôže reálne splniť. Znenie formulácie ospravedlnenia považoval za úplne nevhodné a za neprimerané. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že Akademická obec W. a Akademický senát W. sú vrcholní zástupcovia žalovaného, zdôraznil, že Akademický senát fakulty W. je autonómny orgán fakulty W. a nie žalovaného. Žalovaný a ani jeho štatutárny orgán - rektor nemajú právomoc zasahovať do činnosti Akademického senátu W. a navrhovať alebo určovať jeho program. Rektor si dokonca ani nemôže vynútiť vystúpenie pred senátom W.. Právo na slovo je priznané len dekanovi a poverenému prodekanovi samotnej W.. Akademický senát W. v zmysle rokovacieho poriadku Akademického senátu W. nie je povinný umožniť rektorovi vystúpiť na zasadnutí akademického senátu, je povinný umožniť vystúpiť len dekanovi W., resp. ním poverenému prodekanovi v zmysle článku 6 bodu 7. rokovacieho poriadku. Žalobkyňa tak žiada súd, aby uložil žalovanému nerealizovateľný nárok, niečo, čo žalovaný nemôže splniť. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k akademickej obci W.. Akademická obec W. dokonca nie je ani samostatný orgán, nieto ešte orgán žalovaného. Akademická obec W. je pojem abstraktný, ktorý nepredstavuje nijaký konkrétny orgán samosprávy. Žalovaný nemal možnosť zvolať nejaké zhromaždenie ani navrhnúť program rokovania Akademickej obce W., pretože Akademická obec W. nie je žiadny samosprávny orgán žalovaného. Predloženým zriaďovacích dokumentov ako W., tak aj žalovaného vrátane stanoviska predsedu Akademického senátu W. je preukázaný jednoznačne autonómny vzťah samosprávy W. vo vzťahu k žalovanému a nemožnosť žalovaného zasahovať do rozhodovacích právomocí samosprávnych orgánov W., nieto ešte do abstraktného pojmu Akademickej obce W.. Žalovaný plne súhlasí so záverom súdu prvej inštancie o tom, že navrhovaný petit nemá ani žiadny praktický význam pre žalobkyňu ani pre žalovaného, pretože členovia Akademickej obce W. v roku 2020 sú úplne iní, ako boli v roku 2009, keďže členmi K. obce W. boli študenti a učitelia zapísaní v roku 2009 na W., pričom v roku 2020 je vylúčené, aby pri päťročnom štúdiu takíto študenti tam boli. Zároveň poukázal na to, že žalobkyňa od 04.10.2011 nie je zamestnancom W. a ani členom Akademickej obce W., a preto navrhované ospravedlnenie nemá ani z tohto pohľadu vo vzťahu k náprave nejakej ujmy, ktorá sa mala udiť žalobkyni v roku 2009, praktické ospravedlnenie. Žalovaný ďalej poukázal na to, že v textácii ospravedlnenia chýba podrobnejšie rozvedenie toho, čoho sa mal niekto voči žalobkyni dopustiť, čím sa samotné ospravedlnenie stalo nekonkrétne a abstraktné, umožňujúce rôznu interpretáciu údajného diskriminačného konania žalovaného voči žalobkyni a chýba mu racionálny základ. V samotnej textácii ospravedlnenia chýbajú konkrétne prvky tvrdeného diskriminačného konania s presnejšími časovými údajmi a konkrétnymi osobami, s ktorými sa žalobkyňa porovnáva. Zároveň je presvedčený o tom, že navrhovanou textáciou ospravedlnenia sa de facto schvaľuje protiprávne konanie niektorých zamestnancov, a to nezapisovanie sa do knihy dochádzky, čo je samozrejme neprípustné a nesprávne a z jeho pohľadu demoralizujúce pre správanie sa zvyšku zamestnancov žalovaného. Takémuto ospravedlneniu tak súd ani nemôže vyhovieť.

7. Žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 30.06.2021 uviedla, že Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 17.06.2021 č.k. 15Cpr/1/2019-279 schválil zmier medzi žalobkyňou a žalovaným vo veci zaplataenia osobného príplatku a súčasne rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že súd v predmetnom rozhodnutí ako rozhodujúci dôvod pre nepriznanie trov konania žalovanému považoval tú skutočnosť, že nevyplatenie osobného príplatku malo základ v diskriminačnom konaní žalovaného voči žalobkyni, ktoré bolo rovnako ako iné diskriminačné konania žalovaného voči žalobkyni v konaní o ochranu pred diskrimináciou vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/98/2009 súdom prvej a druhej inštancie posúdené ako nerovnaké zaobchádzanie hoci jej nebolo priznané primerané zadosťučinenie. Oba sudy jednoznačne konanie žalovaného voči žalobkyni napadnuté žalobou posúdili ako nerovnaké zaobchádzanie. Nebolo preto podľa žalobkyni možné konštatovať, že by žalobkyňa bola v konaní úplne neúspešná. Z tohto dôvodu žalobkyňa navrhovala, aby odvolací súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

8. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem) v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a v napadnutej časti vo výroku o trovách prvoinštančného konania je potrebné napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmeniť.

9. Predmetom tohto konania je žaloba žalobkyne na ochranu pred diskrimináciou v súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v pracovno-právnom vzťahu. Žalobkyňa v čase podania žaloby (18.05.2009) bola v pracovnom pomere so žalovaným, ktorý bol skončený dohodou z organizačných dôvodov ku dňu 04.10.2011. Rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 09.03.2018 č. k. 26C/98/2009-746 (prvým v poradí) bola zamietnutá žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala ústneho ospravedlnenia žalovaného pred Akademickou obcou W. F. a zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 4Co/239/2018-825 zo dňa 25.09.2019 v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti o zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- € rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vo zvyšujúcej výrokovej zamietajúcej časti o ospravedlnenie žalovaného žalobkyne a vo výroku o náhrade trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okrem uvedeného sa žalobkyňa domáhala aj zaplata osobného príplatku, ktorý nárok bol súdom prvej inštancie vylúčený na samostatné konanie. Z uvedeného vyplýva, že predmetom konania, ako konštatoval aj súd prvej inštancie, po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, zostalo žalobkyňou požadované ospravedlnenie od žalovaného pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného pri jej najbližšom zvolaní, ako aj s konaním súvisiace rozhodnutie o náhrade trov konania.

10. Odvolací súd k požadovanej satisfakcii vo forme ospravedlnenia uvádza, že výslovným kritériom, ktoré zákon (v danom prípade zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej aj antidiskriminačný zákon) ustanovuje pre poskytnutie zadosťučinenia (nerozlišujúc jeho formu a prostriedok nápravy), je primeranosť tejto satisfakcie. Z pojmu primeranosť možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu, a to najmä s ohľadom na satisfakčný účel zvoleného prostriedku nápravy vo vzťahu k tej strane do práv ktorej bolo neoprávnene zasiahnuté a primeranosti uloženej povinnosti na strane toho subjektu, ktorý neoprávnene do práv iného zasiahol.

11. V prípade, ak je požadovaným prostriedkom nápravy ospravedlnenie, satisfakcia nebude primeraná, ak ospravedlnenie nesplní svoj účel, ktorý tak možno považovať v tomto smere za materiálny predpoklad uloženia povinnosti ospravedlniť sa. Účelom ospravedlnenia sa je náprava morálnej ujmy. Satisfakčný účel požadovaného ospravedlnenia je potrebné hodnotiť z viacerých hľadísk. Predovšetkým je to subjektívne hľadisko, t. j. z pohľadu osoby, do práv ktorej bolo zasiahnuté. Zákon v tejto súvislosti, kedy ospravedlnenie je morálnou satisfakciou predovšetkým z pohľadu zasiahnutej osoby, nevylučuje ani ospravedlnenie formou súkromného listu, či inou formou, kedy by ospravedlnenie nebolo známe iným osobám. V predmetnej veci však žalobkyňa takúto formu nežiada, a žiada ospravedlnenie pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného, a teda v tomto rozsahu do značnej miery verejne. K subjektívnemu hľadisku preto pri skúmaní primeranosti pristupuje aj skúmanie hľadiska objektívneho, t. j. objektívne hodnotenie toho, že v prípade, ak by sa aj iná osoba ocitla v pozícii osoby, do ktorej práv bolo zasiahnuté, ospravedlnenie bude mať pre ňu satisfakčný účel, a teda by to tak pocítoval každý, nachádzajúci sa na mieste a postavení postihnutej osoby, pričom je potrebné prihliadať aj na to, komu je verejné ospravedlnenie adresované. Nebola tak dôvodná námietka žalobkyne, že treba brať do úvahy len to, že ospravedlnenie je určené len jej bez zreteľa na súčasných členov orgánov žalovaného pred ktorými o ospravedlnenie žiada, a ktorí sú tak adresátmi predmetného ospravedlnenia. Satisfakčný účel preto vzhľadom na adresátov ospravedlnenia môže byť naplnený vtedy, ak súčasne dôjde aj k zahľadaniu, či zmierneniu difamujúcich účinkov neoprávnených zásahov do práv žalobkyne, ktoré tieto zásahy v pamäti iných subjektov vo vzťahu ku vnímaniu neoprávnenými zásahmi dotknutej osoby zanechali.

12. Odvolací súd má vzhľadom na žalobkyňou požadovanú formu morálneho zadosťučinenia za to, že ospravedlnenie pred Akademickým senátom a Akademickou obcou W. žalovaného za daného stavu už nebude plniť satisfakčný účel, ako sa žalobkyňa pôvodne podanou žalobou domáhala. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že sledovaný cieľ, t. j. primeranosť nápravy (satisfakcie) nemôže splniť ospravedlnenie, ktoré je realizované za takých okolností, že určitá časť verejnosti sa až z ospravedlnenia samého dozvie o zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, o ktorom by inak nevedela, čo je aj prípad danej veci, keďže k diskriminácii žalobkyne malo dochádzať v období od marca 2009 najneskôr do 04.10.2011 (kedy žalobkyne skončil pracovný pomer u žalovaného). Subjektívne z vyjadrení žalobkyne, keď žalobkyňa neustále trvá na ospravedlnení možno usudzovať, že žalobkyne by

ospravedlnenie prinieslo určitú mieru satisfakcie, no ako konštatoval súd prvej inštancie, túto satisfakciu žalobkyni môže poskytnúť už samotné konštatovanie zásahu do jej práv súdom, bez toho, aby táto skutočnosť bola známa aj iným subjektom. Z objektívneho hľadiska nemožno konštatovať, že by verejným ospravedlnením došlo k inému vnímaniu osoby žalobkyne zo strany subjektov, ktorým bude ospravedlnenie prístupné, t. j. k členom Akademickej obce a Akademického senátu W. žalovaného. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že súčasní členovia Akademickej obce W. žalovaného a aj členovia Akademického senátu W. žalovaného sú úplne iní ako boli v rokoch 2009-2011. Pre týchto adresátov tak ospravedlnenie pre žalobkyňu, ktorú ani nepoznajú, nebude mať žiaden význam, ktorý by prípadne spočíval v inom vnímaní jej osoby, a preto ani iná osoba, ktorá by bola v pozícii žalobkyni by z tohto hľadiska objektívne z uvedeného ospravedlnenia morálnu satisfakciu nepociťovala. Bolo tak potrebné prijať záver, že ospravedlnenie v daných okolnostiach prípadu z objektívneho hľadiska môže plniť satisfakčný účel len vtedy, ak toto bude adresované tým osobám u ktorých môže dôjsť k inému vnímaniu osoby zásahom dotknutej, a tým k zahľadaniu škodlivých účinkov neoprávnených zásahov do jej práv. Satisfakčný účel, ktorý je materiálnym predpokladom uloženia povinnosti ospravedlnenia sa, v danej veci preto nebol daný.

13. Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach, ktorý v kontexte zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) vzniká nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania.

14. V predmetnej veci k takémuto zásahu do osobnostných práv žalobkyne nepochybne došlo. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 26C/98/2009-746 zo dňa 09.03.2018 súd prvej inštancie síce zamietol žalobu žalobkyne v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €, ktorá časť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/239/2018-825 zo dňa 25.09.2019 nadobudla právoplatnosť, no zároveň súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalovaný nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatným svojimi zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky a tým ju diskriminoval. V konaní mal ďalej za preukázané, že kvôli nezapísaniu do knihy dochádzky žalovaný žalobkyňu potrestal tým, že jej prestal vyplácať mzdu v období apríl - jún, august, september 2009, pričom túto jej doplatil až v marci 2010. Súd tiež v uvedenom rozsudku konštatoval, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009. Z odôvodnenia citovaného rozsudku je zrejmé, že zo strany žalovaného išlo o praktiky, ktoré sa uplatňovali len voči žalobkyni, a teda, že sa s ňou zaobchádzalo odlišne ako s inými zamestnancami v porovnateľnej situácii.

15. Odvolací súd ale v tejto súvislosti poukazuje na to, že pokiaľ je satisfakčný účel materiálnym predpokladom uloženia povinnosti ospravedlniť sa, formálnym predpokladom je skutočnosť, že samotný text ospravedlnenia navrhnutý žalobcom splnenie satisfakčného účelu umožňuje a zároveň žiada o ospravedlnenie za také konanie žalovaného, ktorým skutočne bola žalobkyne spôsobená morálna ujma.

16. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí (rozsudok č. k. 26C/98/2009-746 zo dňa 09.03.2018) konštatoval, že žalovaný nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatným svojimi zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky, v dôsledku čoho jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy a tým ju diskriminoval. Súd tiež v uvedenom rozsudku konštatoval, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku. Zároveň ale súd nezistil diskrimináciu žalobkyne zo strany žalovaného tým, že sa s ňou malo komunikovať v niektorých prípadoch zvýšeným hlasom, ktorá skutočnosť tak v danom konaní nebola preukázaná. Aj podľa názoru odvolacieho súdu satisfakčnú úlohu potom predstavuje samotné odôvodnenie rozhodnutia súdu v tejto veci konštatujúce neoprávnenosť zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobkyne.

17. Žalobkyňa sa domáhala ospravedlnenia pred Akademickou obcou a Akademickým senátom W. žalovaného pri jej najbližšom zvolaní v nasledovnom znení „Ospravedlňujem sa C.. G. I., V.. za to, že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky a že jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy a nebolo jej vyplácané osobné ohodnotenie, zároveň sa jej ospravedlňujem za to, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným tónom. Žiadam Vás týmto C.. G. I., V.. o prepáčenie.“

18. Z vykonaného dokazovania tak, ako to konštatoval aj súd prvej inštancie vo vyššie uvedenom rozsudku č. k. 26C/98/2009-746, vo vzťahu k textu požadovaného ospravedlnenia vyplýva, že základný predpoklad pre priznanie primeraného zadosťučinenia, a teda skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach bol splnený vo vzťahu k tomu, že žalovaný nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatným svojimi zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky a že jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy, čím ju diskriminoval, ako aj v tom, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku. V texte navrhovaného ospravedlnenia žalobkyňa však neuviedla, že žiada o ospravedlnenie za to, že sa voči nej porušila zásada rovnakého zaobchádzania tým, že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky. Takto formulovaný text ospravedlnenia síce pôvodne obsahovala žaloba podaná dňa 18.05.2009, ale na pojednávaní dňa 03.06.2020 právny zástupca žalobkyne zmenil text ospravedlnenia na text, ktorý odvolací súd cituje vyššie v bode 17 tohto rozsudku. Z textu ospravedlnenia tak bola vynechaná podstatná skutočnosť, ktorá je dôvodom žiadaného ospravedlnenia v tejto časti, a teda, že voči žalobkyňi bolo konaním žalovaného porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Formulácia takto navrhovaného ospravedlnenia je podľa názoru odvolacieho súdu nesprávna. Ak teda po zmene textu ospravedlnenia žalobkyňa žiada o ospravedlnenie za to, že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky, nemožno konštatovať, že len samotné takéto konanie žalovaného predstavuje zásah do osobnostných práv žalobkyne. Do osobnostných práv žalobkyne bolo zasiahnuté tým, že sa s ňou zaobchádzalo tak, že bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a nie tým, že sa od žalobkyne vyžadovalo v súlade s pracovným poriadkom, aby sa zapisovala do knihy dochádzky, aj keby sa to od niektorých iných porovnateľných zamestnancov nevyžadovalo. Aj z týchto dôvodov bola potom žaloba žalobkyne pre absenciu formálneho predpokladu v časti na primerané zadosťučinenie formou ústneho ospravedlnenia sa za to, že sa od nej vyžadovalo na rozdiel od niektorých ostatných pedagogických zamestnancov zapisovanie do knihy dochádzky a že jej bolo pozastavené vyplácanie mzdy, nedôvodná.

19. Žaloba žalobkyne bola nedôvodná aj v časti požadovaného ospravedlnenia za to, že sa s ňou komunikovalo v niektorých prípadoch zvýšeným tónom. Takéto konanie žalovaného nebolo v konaní preukázané, preto ospravedlnenie za takéto konanie v tejto časti nemožno uložiť žalovanému. Aj z uvedených dôvodov bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby vecne správne.

20. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že nevidí problém v tom ak ospravedlnenie požaduje od dvoch samostatných subjektov, ktorí sú vrcholnými zástupcami žalovaného, a teda od Akademickkej obce a Akademického senátu fakulty žalovaného, odvolací súd má za potrebné k uvedenej námietke uviesť, že táto námietka žalobkyne nekorešponduje s tým, od ktorého subjektu žalobkyňa ospravedlnenie vlastne žiada. Žalovaným v predmetnej veci je F., a teda žalobkyňa žiada ospravedlnenie od tohto subjektu a nie od Akademickkej obce a Akademického senátu fakulty W.. Akademická obec a Akademický senát fakulty, ako vyplýva aj z vyššie uvedenej formulácie ospravedlnenia predstavujú v danej veci len subjekt, pred ktorými má byť ospravedlnenie prednesené. Za univerzitu, ako to vyplýva z § 10 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách (ďalej len „zákon o vysokých školách“) koná ako štatutárny orgán rektor, ktorý je v zmysle § 26 ods. 5 zákona o vysokých školách oprávnený vystúpiť na zasadnutí akademického senátu fakulty v súlade s rokovacím poriadkom akademického senátu fakulty kedykoľvek, keď o to požiada. I keď toto oprávnenie pre rektora výslovne nevyplýva v prípade zasadania Akademickkej obce fakulty, odvolací súd má za to, že je potrebné per analogiam vychádzať z toho, že rektor je oprávnený vystúpiť aj pred týmto orgánom. Z tohto dôvodu by v danom prípade ospravedlnenie spôsobom akým ho žiada žalobkyňa nebolo podľa názoru odvolacieho súdu nevykonateľné.

21. Pokiaľ ide o žalobkyňou v odvolaní namietaný právny záver súdu prvej inštancie, že ospravedlnenie je vzhľadom na to, že žalobkyňa žiadala ospravedlnenie pred Akademickou obcou a Akademickým senátom pri jej „najbližšom zvolaní“, nevykonateľné, odvolací súd sa s takýmto záverom súdu prvej inštancie nestotožnil. Rovnako tak v prípade záveru súdu prvej inštancie o nevykonateľnosti ospravedlnenia, keď podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa žiadala o ospravedlnenie súčasne pred obidvoma uvedeným orgánmi. Žalobkyňou uvádzanú spojku „a“, t. j. pred Akademickou obcou a Akademickým senátom fakulty W., podľa názoru odvolacieho súdu v danom kontexte nie je možné vykladať ako spojku označujúcu súčasne pred Akademickou obcou a Akademickým senátom. Pri takejto formulácii ospravedlnenia pred kolektívnym orgánom, ktorého zasadania sa zvolávajú, treba vychádzať

z toho, že k ospravedlneniu má dôjsť pri najbližšom zvolaní od právoplatnosti vyhovujúceho rozhodnutia súdu, a to keď bude zasadať Akademická obec a keď bude zasadať Akademický senát fakulty, t. j. k ospravedlneniu má dôjsť dvakrát zo strany žalovaného pred dvoma orgánmi, pričom iný výklad, ako prezentoval súd prvej inštancie, by bol príliš formálny a neprímerane reštriktívny.

22. Vzhľadom ale na závery odvolacieho súdu uvedené vyššie, pri absencii materiálneho a formálneho predpokladu pre uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobkyňi, keď už aj samotné konštatovanie rozdielného zaobchádzania vo vyššie uvedenom rozsudku predstavuje určitú formu morálneho zadosťučinenia, je potrebné záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti podanej žaloby považovať za vecne správny.

23. Odvolací súd z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Inak však odvolací súd posúdil rozsudok vo výroku o priznaní pomernej náhrady trov konania žalovanému v rozsahu 60%. Odvolací súd mal za to, že v danej veci sú naplnené predpoklady pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Aplikácia tohto ustanovenia musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje vždy kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať predovšetkým v povahe a okolnostiach sporu, pričom súd musí brať do úvahy aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu ich nároku na súde a ich postoj v konaní, v podiele oboch strán na vzniku a priebehu sporu, ale aj sociálne dôvody.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou zo dňa 18.05.2009 domáhala proti žalovanému nasledovného: 1) uloženia povinnosti upustiť od diskriminácie žalobkyne tým, že na rozdiel od niektorých pedagogických zamestnancov vyžaduje od žalobkyne zapisovanie do knihy dochádzky, 2) uloženia povinnosti upustiť od diskriminácie žalobkyne tým že jej nevypláca mzdu a osobné ohodnotenie, 3) napraviť protiprávny stav tým, že jej zaplatí osobné ohodnotenie, 4) ústneho ospravedlnenia špecifikovaného v petite žaloby, 5) zaplataenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur.

26. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 10.12.2010 zobrala žalobu späť v časti, ktorou sa domáhala, aby žalovanému bola uložená povinnosť upustiť od jej diskriminácie tým, že jej nevypláca mzdu z dôvodu, že žalovaný jej po podaní žaloby nevyplatenú mzdu zaplatil. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25.10.2012, č. k. 26C/98/2009-151 konanie v tejto časti zastavil. Na pojednávaní dňa 09.10.2013 žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti nároku pod bodom 1/ - uloženia povinnosti upustiť od diskriminácie tým, že žalovaný na rozdiel od niektorých pedagogických zamestnancov vyžaduje od žalobkyne zapisovanie do knihy dochádzky. Dôvodom späťvzatia žaloby v tejto časti bola tá skutočnosť, že žalobkyňa prestala byť od 04.10.2011 zamestnankyňou žalovaného (pracovný pomer skončený dohodou z dôvodu nadbytočnosti žalobkyne), preto sa stal tento nárok pre žalobkyňu neaktuálny a zároveň nevykonateľný. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 13.11.2013, č. k. 26C/98/2009-177 konanie v tejto časti zastavil. Na pojednávaní dňa 10.10.2013 zobrala žalobkyňa žalobu späť v časti uloženia povinnosti žalovanému upustiť od diskriminácie tým, že jej nevypláca osobné ohodnotenie, uznesením zo dňa 16.10.2014, č. k. 26C/98/2009-423 súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil. Následne predmetom konania zostala žaloba žalobkyne o zaplataenie osobného príplatku, v ktorej časti súd prvej inštancie uznesením zo dňa 9. marca 2018, č. k. 26C/98/2009-746 nárok žalobkyne vylúčil na samostatné konanie, ďalej žaloba o ústne ospravedlnenie sa a žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorých častiach bola žalobkyňa neúspešná. Vzhľadom na okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu žaloby (v čase podania žaloby bola zamestnankyňou žalovaného), tú skutočnosť, že súdom bola konštatovaná neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv žalobkyne diskriminačným konaním žalovaného (odňatie osobného príplatku, nevyplatenie mzdy), pričom žaloba bola zamietnutá pre

neúčelnosť požadovanej satisfakcie, mal odvolací súd za to, že uvedené okolnosti danej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnejšiemu žalovanému.

27. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní procesne úspešný v rozsahu 60% a inak by mu patrila proti žalobkyni náhrada trov konania, náhradu trov konania nepriznal.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 257 CSP. V odvolacom konaní (vo veci samej) úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, a to z vyššie uvedených dôvodov hodných osobitného zreteľa vzhľadom na výnimočné okolnosti danej veci.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).